

Päivät ovat kuin horteisten,
kylmien öiden valoa
tai musta, pitkä tunneli
jonka päässä näkyy vain janoa, sanoa
en osaa sitä paremmin
itkisin nyt vaikka selvinpäin
katsoin taakseni ja suolapatsaaksi
näille kulmille jäin

Saat vastustamaan Jumalaa
saat vastustamaan koko maailmaa
loveen langennut olen
en tiedä onko ilta vai aamu
Olen elänyt kanssa elävien
nyt kuolen pois kanssa kuolleiden
loveen langennut, olen
ja kuljen kalpeana kuin haamu

Loveen langennut

Kuljen kuin pikkupoika
tuijotan kenkiäni tai katua
ei ollut prinssiä ei prinsessaa
ei ollut kaunista satua, vaan katua
en osaa ja vaikka pullostani
ei riitä ehkä kuin huikkaan
silti sille laulan ylistystä, sen suojaan
povariin tuikkaan

Näen näillä sameilla silmilläin kun se saapuu
kuolema kulkee mustissaan ja kaatuu
vihdoin maailmani enkä osaa pelätä
enää kovaan maailmaan ei tarvitse herätä